

ARCHIV PODKLADŮ – Vyjádření k volbě děkana

Vážení a vážené, je to dobře, když diskuse o volbě děkana nekončí návrhem senátu rektorovi.

chtěl bych využít trvajícího zájmu, abych glosami k vyjádření pana Maříka

vysvětlil, proč jsem nehlasoval pro docenta Koláře. Omlouvám se těm, kteří

podstatnou část argumentace už slyšeli při volební schůzi senátu. Vyjádření k volbě děkana Mgr. Tomáše Maříka "Právě proběhlé volby a jejich výsledek jsou neobvyklé z více důvodů. Zpětný pohled ukazuje, že se členové senátu při volbě děkana poprvé

rozdělili do dvou názorově neslučitelných táborů a k volbám šli s předem

ostře vyhraněným názorem. Nakonec zvítězili hlasy těch, kteří si (spíše

než zvolení prof. Vacka) nepřáli setrvání doc. Koláře ve funkci. V

poměrech Filozofické fakulty je rovněž neobvyklé, aby volby děkana byly

tolik politizovány a zároveň doprovázeny masivní, dokonce mediální

kampaní, zahájenou již koncem minulého roku a to s výrazným dopadem na

následující volby do senátu. Kdo byl tolik nespokojen s dosavadním

vedením fakulty a proč?

Během svého úřadu děkan Kolář přistoupil k celé řadě výrazných změn,

jejichž cílem bylo dát chodu fakulty pevná pravidla a – co více – dbát na

jejich dodržování. Podařilo se tak například vyrovnat mnohamiliónový dluh

a fakultu dostat zase do černých čísel.“První kroky k vyrovnaní dluhu podniklo předkolářovo vedení. Připomínám, že dluh vznikl:1. ne hospodárným řízením fakulturních financí v minulosti;

2. krádeží platů během převozu.Ad 1) – Dodnes nevíme, kdo za to může. Kolářovo vedení nepodniklo žádný krok k zjištění konkrétních odpovědností. To je smutné, zvláště když se uvědomíme, že

proděkan pro ekonomii docent Vavroušek vykonával stejnou funkci v jednom z předchozích vedení. To znamená, že docent Vavroušek měl osobní zájem dokázat,

že on za dluh nemůže. Nestálo se to.Ad 2) – Nevíme, kdo ukradl platy; hlavně nevíme, jestli se na to podílel někdo z nás. V každém případě platné zákony ukládaly zaměstnavateli platit

zaměstnance na pracovišti, pokud si tak oni prali.Kdo tedy zaplatil dluh? Zaměstnanci fakulty. V roce 1998 se celý veřejný

sektor dočkal plošné navýšení platů. To platí i pro Univerzitu Karlovu. Kromě

filozofické fakulty. Nejsem si jist, ale snad někomu se dokonce plat snížil.Vám připadá doopravdy velký úspěch to, že jsme konečně dosáhli platů z roku

1998? A komu vděčíme, vedení či zaměstnancům, kteří překousli něco, co málokdo

z nich způsobil? Mimochodem tato rozhodnutí učinilo předkolářové vedení.Jestli doopravdy dluh je vyrovnán, neslyšel jsem od kolářova vedení návrh, abychom dostali konečně navýšení, které dostali naši kolegové před skoro

pěti lety.“Vyskytnul-li se problém, vedení fakulty jej poprvé bez ohledu na

osobní konexe řešilo pomocí předpisů, zákonů a opatření.“I když problém způsobil vedení, jak to učinilo, na příklad, v řadě

personálních rozhodnutí na historických ústavech?“Na první

výraznější odpor tato politika narazila koncem roku 2001, kdy jedné doktorandce na Ústavu českých dějin nebyl s odkazem na předpisy fakulty a v souladu se zákoníkem práce obnoven pracovní poměr.“První náraz, pro který se zapojilo víc členů akademické obce, vyvolalo unáhlené rozhodnutí zrušit Zbořilův seminář na jaře 2001. Ten s děkanovou politikou neměl nic společného. Vyvolal ho čin způsoben patrně strachem před novináři. Jinak si nevysvětluji rychlost děkanové reakce. A co se týče předpisů, problém byl ve skutečnosti, že docent Beneš nepředložil žádost o prodloužení smlouvy (teď doktorky) Koldinské do termínu. To znamená, že předpisy (lépe: opatření děkana) nerespektoval vedoucí. A za to zaplatila Marie Koldinská, její studenti a celá fakulta. Ještě před nárazem začali někteří prozíraví členové akademické obce mít z docenta Koláře špatný pocit. To byli ti, kteří si všimli, že fakultu museli opustit profesori Erazim Kohák a Miroslav Hroch. A někdo z nich věděl o nevráživosti mezi Hrochem a docentem Skřivanem, proděkanem pro vědu, a tušil, co čeká Hrochové žáky.“Následující mediální kampaň, která mimochodem trvala donedávna, se nás snažila utvrdit v tom, že jednání děkana je despotické, nedemokratické a že děkan na fakultě vytváří atmosféru strachu.“Asi všichni víte, že nejsledovanější česká media až na jedno vlastní cizí podniky. To znamená, že jejich zájem nebyl způsoben příkazy majitelů, nýbrž podstatným obsahem zpráv. Většinou, i když vedoucí si to nepřejí, když více lidí ztrácí zaměstnání – ač splňuje vyhlášené podmínky – a zase jiní lidé, kteří je

nesplňují, zůstávají
(či dělají proděkana), strach se přece objevuje. Zvláště když
odcházející
kritizovali vedení. "Ti, kteří se údajnému ,strachu" vysmívali,
ovšem podcenili situaci,
neboť tento ,strach", jak se ukázalo při volbě děkana, byl
naprosto
reálný. Báli se ředitelé ústavů, kteří po osmdesáti a více
semestrech aktivní práce nevychovali své nástupce ani
nevybudovali
fungující ústav, báli se doktoři, kteří po dvaceti semestrech
neměli
šanci získat docenturu a báli se doktorandi, kteří po uplynutí
všech
lhůt neměli doktorát. Báli se zaměstnanci děkanátu, po kterých
se
vyžadovala práce, a báli se ti, kteří byli zvyklí své problémy
řešit
na základě osobních dluhů svých kolegů či lahví pro dámu na
oddělení
děkanátu. "Otázka zní: proč je toliko špatných učitelů a jiných
zaměstnanců na naší
fakultě? První odpověď: ve světě jsou i lidé špatní. Další
odpovědi: * protože je do fakulty pustil totalitární režim a
následující zřízení s
tím nic neudělalo;
* protože zde čím je člověk mladší a potřebuje se učit, tím
více hodin musí
věnovat výuce a byrokracii;
* protože nemůžeme cestovat, zvat kolegy, koupit knihy a
časopisy;
* protože bez titulů a publikační činnosti máme málo šancí
dostat granty;
* protože naše platy nestačí pro život v Praze. To všechno jsou
i důvody, proč na výběrová řízení pro zaměstnání na fakultě je
málo přihlášek. A to je hlavní důvod, proč všichni ti špatní
lidé nemají se

čeho bát. Stačí, aby si ročně vyhráli řízení či zachovali přízeň vedoucího pracoviště, který požádá děkana o výjimku. Ještě si dovolím přidat dva body, o kterých se pan Mařík nezmínil. První je, že během Kolářova vedení fakulta neztratila jenom zkušené odborníky, ale i mladé slibné badatele, hlavně historiky. To je proti cílům Kolářova programu. Druhý je, že přece někoho pohoršil morální profil některých proděkanů, z hlediska nikoli jejich členství v KSČ nýbrž jejich činů za totalitárního režimu. Přiznávám, že o tom jsem slyšel jenom vyprávět. Doporučuji však všem – mladým kolegům zvláště – obrátit se přímo na členy bývalého vedení, aby zjistili, jak se chovali za nesvobody a jestli souhlasí s činy ostatních. “Shodou okolností se ti, kteří se báli, ukázali politicky schopnějšími a dosavadní vedení fakulty nebylo znovu zvoleno. Možná jim teď spadnul kámen ze srdce, ale já mám strach, že o mém osudu, o osudu mých mladších kolegů a tím osudu té důležitější části fakulty rozhodují právě oni.” Přeji Vám, pane Maříku, hodně úspěchu nejen na rok 2003, a ať jako mladý badatel – předpokládám, že jste – dostanete důstojný plat, dostačující čas a dobře vybavené pracoviště. Však o tom nerozhodne žádný děkan nýbrž vláda země. Šťastný a produktivní rok 2003 přeji všem a děkuji docentu Kolářovi i celému vedení za všechno dobré, které konali pro naši fakultu. Giorgio Cadorini